

ŽELJKO ČAJKOVSKI

(Zagreb, 5. svibnja 1925. - München, 11. studenog 2016.)

U Münchenu, je 11. studenog 2016. preminuo najstariji hrvatski olimpijac i osvajač srebrne medalje na Olimpijskim igrama 1948. u Londonu Željko Čajkovski. Rođen je u Zagrebu 5. svibnja 1925. godine i mlađi je brat Zlatka Čajkovskog. Igračku karijeru započeo je kao desetogodišnjak u zagrebačkom HAŠK-u, a od 1942. do 1945. godine nastupao je za prvu momčad „akademičara“.

Nakon gašenja kluba od ondašnjih vlasti, Čajkovski 1945. godine najprije postaje igrač nogometne sekcije Koničke brigade u Zagrebu, a iste godine postaje i nogometaš novoformiranog kluba Dinamo iz Zagreba, za koji igra do 1956. i s kojim u prvenstvima 1947./48. i 1953./54. osvaja naslov prvaka Jugoslavije.

S Dinamom je Željko osvojio i Kup 1951. godine. Za maksimirski klub je odigrao 447 utakmica i postigao 249 zgoditaka.

Nakon odlaska iz Dinama, Željko Čajkovski od 1956. do 1958. godine igra za Werder iz Bremena, a zatim od 1958. do 1960. godine za FC Lichtenfels, gdje je igrač i trener, i gdje završava igračku karijeru.

Čajkovski je bio vrlo brz igrač, prodoran, dobar tehničar, odlično je pucao lijevom nogom, bio je vrlo pokretljiv i odlična pregleda igre, sjajan dodavač.

U HAŠK-u je igrao kao spojka u triju Kacijan-Wöfl-Čajkovski, a u Dinamu je nastupao u nezadrživom kvintetu Beda - Kacijan - Golob - Čajkovski - Kokotović.

Za reprezentaciju Jugoslavije, od 1947. do 1951. godine odigrao je 19 utakmica i postigao dva zgoditka. Debitirao je 11. svibnja 1947. godine u Pragu, u prijateljskom susretu u kojoj je Čehoslovačka pobijedila Jugoslaviju s 3-1. Od dresa reprezentacije oprostio se 24. lipnja 1951. u Beogradu, u prijateljskoj utakmici u kojoj je Jugoslavija pobijedila Švicarsku sa 7-3.

Sudjelovao je na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1950. godine u Brazilu. Postigao je u 114. minuti utakmice odlučujući treći zgoditak u kvalifikacijskoj utakmici s Francuskom 11. prosinca 1949. u Firenzi, kada je Jugoslavija slavila s 3-2 i osigurala odlazak na SP u Brazil.

Sudionik je Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i nositelj srebrne medalje.

Nakon završetka igračke karijere, Željko Čajkovski je 11 godina radio kao trener u SR Njemačkoj. Od 1964. do 1966. godine bio je trener momčadi SpVgg Furth, zatim od 1967. do 1969. Borussia Neunkirchen, potom od 1971. do 1974. godine Ulma, zatim je jedno vrijeme 1974. godine trener VFR Heilbronna i 1975. godine Wackera 04 iz Berlina.

Inače, po struci je diplomirani ekonomist. Kad je studirao, uvijek je na putovanja išao sa skriptom ispod ruke, a

još dok je igrao u Njemačkoj, bio se zaposlio u Siemensu.

Čajkovski je bio športu odan do srži. Rado je pričao o teniskim legendama onoga vremena, Josipu Paladi, Franji Punčecu i Dragutinu Mitiću. Često ih je gledao na Šalati, ali on se više priklonio stolnom tenisu. Igrao je sa Željkom Dolinarom, Josipom Vogrincem, Zdenkom Uzorincem, čak je nastupao i za reprezentaciju Zagreba. Jednom je s Zdenkom Uzorincem bio na turniru u Bratislavi. Obožavao je i šah.

Govorio je da je to najbolji mogući način na koji možda ne vijuge ostanu u funkciji.

O šahu je govorio: „Šah bistri um, drži ga vitalnim, a kada ga spofite s fizičkim aktivnostima, onda možete očekivati da ćete doživjeti duboku i kvalitetnu starost, bez većih problema sa zdravljenj“

Željko Čajkovski dugi niz godina bio je jedini je živi nositelj srebrne medalje s Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i naš najstariji živi olimpijac.

Veliki nogometaš, intelektualac, a prije svega zaljubljenik u svoj rodni Zagreb.

Obilježio je jedno značajno razdoblje u povijesti hrvatskog nogometa. Osvajao je s Dinamom prvenstva i kupove, ima olimpijsku medalju, igrao je i bio trener u jednoj od najjačih liga svijeta.

To je bio plavi broj 10 - Željko Čajkovski.

(Jurica Gizdić)